

Sønderstranden 11 Fod paa Strækningen mellem Albuen og Østerskovgaard, 12 Fod paa den øvrige Strækning, for det østre Lungholmsdige 14 Fod paa Strækningen mellem Brundragene og Stubbeodde og 12 Fod for den øvrige Strækning, samt for Strognæsdigerne 10 Fod.

Digernes øvrige Dimensioner og deres Konstruktion er ligesom Højden forskellig efter deres mer eller mindre udsatte Beliggenhed. Navnlig er den udvendige Digeskraaning fladere ved de mere udsatte Diger end ved de mindre udsatte, men forøvrigt noget forskellig efter Digefyldens Beskaffenhed. Hvor Digerne ere førte over Vandarealer, er deres Fod beskyttet ved Stenglaci's'er af forskellig Højde og Styrke efter den forskellige Beliggenhed. Iøvrigt ere Digeskraaningerne græsbevoksede, herfra dog paa Diget ved Sønderstranden undtaget Bælter nærmest Digefoden, hvor Sandfylden er beplantet med Helme.

Til Afvanding af de inddigede Arealer findes tvende større Sluser, ved Nakskov for Nakskov Indrefjord og ved Kramnitze for Rødby Fjord, samt 25 mindre.

Katastrofen af 13. November 1872, der ved sin Uventethed og Voldsomhed vakte almindelig Skræk og Bestyrtelse blandt Befolkningen paa Lolland og Falster, havde naturlig til Følge, at der hos Befolkningen opstod et stærkt Ønske om for enhver Pris at sikre sig mod en Gentagelse og om snarest at se Foranstaltninger til dette Øjemed truffe fra Statsmagts Side, men dette Ønske, der ogsaa uden for de interesseredes Kredse ses at have været det almindelig raadende for denne Sag, maatte nødvendigvis sætte sit Præg paa det paafølgende Lovgivningsarbejde og under dette lade den Tanke være fremherskende, at det gjaldt om at handle hurtigt og som første Maal skabe et taaleligt Grundlag for en Samvirken mellem de forskellige af Ulykken berørte Privat- og Samfunds-Interesser, forinden de fornødne Kræfter kunde sættes ind paa at tilvejebringe et tilstrækkeligt Værn mod Havet til Forebyggelse af fremtidige lignende Ulykker. Og da Ønsket om hastig Hjælp hindrede en indgaaende Undersøgelse af de Forhold, hvorpaa der skulde raades Bod, og en nøjere Afvejning af de gensidige Interesser hos de forskellige Parter, hvortil endnu kom Ukendskab til det hele Lovgivnings-Emne, som ikke tidligere havde foreligget her i Landet, er det forstaaeligt, om disse Vanskeligheder have sat deres Spor i det opnaaede Resultat, Digeloven af 23. Maj 1873, se Bilag II.

Et Hovedpunkt i saa Henseende er Fastsættelsen af Statens Andel i Anlægsomkostningerne. Medens Bidraget for Falsters Vedkommende udgjorde $\frac{2}{5}$, bleve Omkostningerne ved Digeanlægget paa Lolland kun med $\frac{1}{4}$ udredede af Statskassen, saaledes som det af Forhandlingerne paa Rigsdagen fremgaar i Betragtning af, at Falster efter sin Beliggenhed virkede som et Værn for Lolland mod den farligste Vindretning, og fordi der paa Lolland var forholdsvis langt flere Interessenter til at bære Byrden end paa Falster og disse derfor maatte antages at være i Stand til at tage en større Byrde paa sig. At dette i og for sig var en Forfordeling af disse sidste, tør næppe bestrides, og at den Lodsejerne paalagte Andel i Anlægsudgiften i alt Fald i Tidens Løb er bleven for byrdefuld for dem, vil siden nærmere blive paavist. Da man i sin Tid søgte at danne sig et Billede af, hvorledes de enkelte Ejendomme vilde blive belastede med Digeskat, blev der, og da vel med Rette, gjort opmærksom paa, at det ikke drejede sig om Kapitaltilskud, men kun om Annuitetslaan med en rimelig Afbetalingsfrist, og at Hartkornet uden Vanskelighed vilde kunne bære en saadan aarlig Udgift. Det maa imidlertid herved erindres, at Værdien af Hartkornet siden den for Landbruget just da saa blomstrende Periode i Tidens Løb er undergaaet væsentlige Forandringer, saaledes at hvad der mulig den Gang var overkommeligt, under de nedadgaaende Kunjunkturer stedse er bleven mere trykkende. Under Forhandlingerne paa Rigsdagen blev det da ogsaa fra en enkelt Side fremhævet, at det vedtagne Delingsforhold i Udgifterne ved Anlægget ikke udelukkede en senere Bevilling paa Finansloven, hvis det maatte vise sig, at man var gaaet de private Lodsejere for nær. Og naar der derfor senere i Følge de aarlige Finanslove, om end kun som Laan, er ydet et aarligt Beløb af 20,000 Kr. til Lettelse af Byrderne ved Forrentning af og Afdrag paa det ved Anlæggets Udførelse stiftede Laan, kan der heri formentlig søges en Bekræftelse af, at man mulig ikke havde truffet det rette ved den de interesserede Lodsejere ifølge Loven paalagte Byrde.

Et andet Hovedpunkt er Spørgsmaalet om Udredelsen af Omkostningerne ved den aarlige Vedligeholdelse af Digeanlægget. — I saa Henseende kan det formentlig med endnu større Sikkerhed end med Hensyn til Anlæggets Udførelse siges, at der